

[Iver Poulsen.]

rimeligt, og dette ændres ikke ved nedsettelse af et kontrolorgan, men kun ved, at den højtærede justitsminister tager den rejste kritik op til alvorlig overvejelse og sørger for, at de meget omtalte kartoteker ikke misbruges, hverken med hensyn til hvem og hvad der indføres i dem, eller hvad der af hensyn til rigets sikkerhed — og kun under dette hensyn — videregives fra kartotekerne.

Som sagt, ønsker regeringen at nedsætte det i betænkningen omtalte udvalg, kan vi ikke have noget imod det; men idet jeg henviser til, hvad jeg på mit partis vegne sagde under første behandling af forslaget til folketingsbeslutning, kan de uafhængige ikke medvirke til dets gennemførelse, men vil stemme imod.

Holmberg: Diskussionen om de hemmelige kartoteker vil sikkert aldrig helt høre op, og selv om de blev afskaffet, ville det blive sagt og sikkert med rette: de er der alligevel. Det vil de sikkert også være.

Nu forsøger man at finde frem til en kontrol med, hvad og hvem der noteres og registreres, og hvad disse oplysninger skal bruges til. Det har man altså ikke haft hidtil, hvad der i sig selv er helt forbløffende og ganske foruroligende.

Jeg har i betænkningen skrevet, at jeg forbeholder mig min stilling, og skal naturligvis motivere den.

På et ret tidligt tidspunkt spurgte jeg i folketingets spørgetid om retningslinjerne for registrering i de såkaldte hemmelige kartoteker. Jeg fik et svar, som jeg måske nok på forhånd kunne have ventet: nogle almindeligheder, som vi i forvejen kendte. At det senere blev fulgt op af socialistisk folkeparti med et forslag til folketingsbeslutning, kan vi alle være tilfredse med ud fra den betragtning, at vi får drøftet sagen noget nærmere. Vi har i udvalget haft en række møder, som ifølge sagens natur, det erkender jeg, skal omtales på en særlig måde. De forskellige meddelelser,

der er kommet i dagspressen, er blevet gennemgået, og vi har fået en række oplysninger.

Vi er nu nået til anden og sidste behandling, og så melder det problem sig, om vi da er tilfredse med det resultat, som flertallet går ind for. Flertallet er det åbenbart. Jeg vil gerne have lov ganske enkelt at sige, at jeg er det ikke. Det spørgsmål vil også melde sig, om kartotekerne helt kunne afskaffes.

Jeg er for øvrigt blevet gjort opmærksom på, at der står noget i betænkningen om min stilling, som efter min mening godt kan misforstås. Der står:

„Udvalgets flertal (udvalget undtagen Holmberg og Skræppenborg-Nielsen) erkender nødvendigheden af, at en efterretningstjeneste opretholdes under hensyn til landets sikkerhed i lighed med, hvad der er tilfældet i andre demokratiske lande.“

For en ikke-jurist må det læses på den måde, at jeg ikke mener, at vi skal have en efterretningstjeneste, men det mener jeg stadig er nødvendigt. Det er mit indtryk, at når vi kommer til enkelthederne, erkender det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsen egentlig også, at det er nødvendigt med en form for efterretningstjeneste.

Men sker der så væsentlige ændringer af det system, vi har nu? Der sker en ændring til det bedre. Vi har drøftet noget så væsentligt som, at kartotekerne skal kunne tilintetgøres i tilfælde af, at en ulykke skulle ramme vort land. Det er helt væsentligt, at det må ske omgående — vi kan bare tænke tilbage på tiden først i 1940'erne — og det er altså for mig meget væsentligt, at der er truffet beslutning om, at kartotekerne omgående skal destrueres i et lignende tilfælde.

Tilbage bliver alligevel forskellige ting fra udvalget. Vi har ikke fået noget at vide om, hvor mange der er i disse kartoteker, og vi har ikke fået nogen sikkerhed for, at de sikkert mange, der er kommet i